

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobkyně: **Residence Krč a. s.**, IČO 27582400, se sídlem Nádražní 762/32, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **O. M.**, bytem X, 2) **M. K.**, bytem X, 3) **J. K.**, bytem X, 4) **J. P.**, bytem X, 5) **Z. Č.**, bytem X, 6) **A. B.**, bytem X, 7) **I. P.**, bytem X, 8) **M. N.**, bytem X, všichni zastoupeni JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D., advokátem, se sídlem Římská 31a, Praha 2, a 9) **R. M.**, bytem X, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2013, č. j. 23699/13/5000-14503-702154,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I.
Základ sporu

Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2013, č. j. 23699/13/5000-14503-702154, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 1383952/13-2005-25202-110111, o opravě zřejmých nesprávností (dále též „opravné rozhodnutí“). Finanční úřad opravil tímto rozhodnutím dle § 104 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, rozhodnutí ze dne 21. 11. 2011, č. j. 666895/11/005942109649, o udělení příklepu v dražbě nemovitostí, ve znění rozhodnutí ze dne 26. 9. 2012, č. j. 675971/12/005942106143, o opravě zřejmých nesprávností (dále jen v souhrnu „rozhodnutí o příklepu“).

Finanční úřad změnil opravným rozhodnutím výrok rozhodnutí o příklepu tak, že původní znění výroku:

„shora uvedenému vydražiteli se uděluje příklep k vydražené nemovitosti, včetně příslušenství, zapsané na LV č. x, podíl 2852/11507 včetně práv daných ve smlouvě o výstavbě V1O 11858/1998, parcela KN x – zastavěná plocha a nádvoří, budova na LV x, okres Hlavní město Praha, obec Praha, kat. území Krč“ (zvýraznil zdejší soud, pozn.),

opravil na:

„shora uvedenému vydražiteli se uděluje příklep k vydražené nemovitosti, včetně příslušenství, zapsané na LV č. x, podíl 2852/11507, parcela KN x – zastavěná plocha a nádvoří, budova na LV x, okres Hlavní město Praha, obec Praha, kat. území Krč“.

V odůvodnění finanční úřad uvedl, že dle dražební vyhlášky ze dne 10. 10. 2011, č. j. 549976/11/005942109649, byl předmětem dražby pouze podíl na pozemku zapsaný na LV č. x, parcela KN x – zastavěná plocha a nádvoří, budova na LV x. Smlouva o výstavbě V1O 11858/1998 nebyla předmětem dražby. Jelikož žalobci byl udělen příklep při samotné dražbě a rozhodnutí o příklepu pouze deklaruje tento stav, došlo ke zřejmé nesprávnosti.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl, že skutečnost, že byl vydražen pouze spoluvlastnický podíl na pozemku, a nikoli i práva plynoucí ze smlouvy o výstavě, vyplynula ze samotného protokolu o dražbě. Ohledně tvrzení žalobce, že finanční úřad opravným rozhodnutím vypustil z vlastního textu výroku polovinu vydražených věcí, žalovaný konstatoval, že obsahem rozhodnutí dle § 104 daňového řádu může být toliko oprava zřejmých nesprávností, nikoli zkoumání, zda byl správně vymezen předmět dražby.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 25. 11. 2013 u zdejšího soudu napadl žalobce rozhodnutí žalovaného. Žalobce předně namítá, že dle § 104 daňového řádu lze opravovat pouze zřejmé omyly. Finanční úřad vypuštěním textu „*včetně práv daných ve smlouvě o výstavbě V1O 11858/1998*“ neopravil zřejmý omyl, ale vypustil z textu svého rozhodnutí podstatnou část výroku, která materiálně představuje zhruba polovinu vydražených věcí. Přitom doplnil i úplně jiné číslo LV a nově doplnil i výši podílu na nemovitosti. Žalobce odkazuje

na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ohledně opravy zjevných nesprávností. Opravou zřejmých nesprávností nelze v žádném případě měnit zásadní chyby nebo samotný obsah výroku rozhodnutí.

Žalobce dále uvádí řadu podpůrných námitek týkajících se věcného posouzení obsahu dražby nemovitosti. Poukazuje na § 335a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle něhož se exekuce vztahuje na nemovitost se všemi jejími součástmi a příslušenstvím. Proto součásti a příslušenství nemovitosti přecházejí udělením příklepu bez dalšího přímo ze zákona. Dražený podíl ve výši 2852/11507 na stavebním pozemku se váže ke smlouvě o výstavbě a vznikl rozhodnutím vlastníka pozemku i stavby právě uzavřením a vkladem smlouvy o výstavbě do katastru nemovitostí pod č. j. V10 11858/1998.

Žalobce odkazuje i na zákon č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, z něhož dovozuje, že je-li součástí smlouvy o výstavbě převod pozemku, práva a povinnosti ze smlouvy o výstavbě mohou být součástí pozemku. V takovém případě nemohou existovat jedno bez druhého.

Žalobce poukazuje i na četnou judikaturu týkající se vztahu věci hlavní k jejím součástem a jejímu příslušenství. Žalobce dovozuje závěr, že příslušenství sdílí osud věc hlavní, aniž by muselo být výslovně specifikováno. Předmětná smlouva o výstavbě je tak součástí, respektive příslušenstvím, věci – podílu na pozemku č. p. x k. ú. Krč (§ 120 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník). Žalobce dodává, že smlouva o výstavbě nemůže být samostatně převoditelná bez podílu na pozemku, protože v opačném případě by mohly bytové jednotky zůstat bez podílu na pozemku. Žalobce uvádí, že smlouvu o výstavbě lze analogicky považovat i za věcné břemeno váznoucí na pozemku.

Žalobce dále uvádí, že v rámci prohlášení dražebníka o předmětu dražby i ve výzvě k podání nabídek mu dražebník sdělil informaci, že předmětný podíl na pozemku je dražen společně s právy ze smlouvy o výstavbě tak, jak je tato smlouva o výstavbě vložena do katastru nemovitostí a zapsána na předmětném listu vlastnictví. Žalobce proto navrhuje jako důkaz výslech dražebníka.

Žalobce rovněž nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, že lze přezkoumávat správnost a zákonnost udělení příklepu pouze v řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí o příklepu. Žalobce považuje za nepřípustný zásah do svých práv, pokud po uplynutí zákonné lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o příklepu, po zaplacení ceny a po více než roce finanční úřad vydal opravné rozhodnutí, kterým změnil zcela rozsah toho, co žalobce nabyt příklepem a za co řádně zaplatil. Přitom žalobce poučil v tom smyslu, že nemá již možnost se bránit, protože lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o příklepu již uplynula.

Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Alternativně navrhuje, aby soud prohlásil dražbu provedenou v daňové exekuci, která byla nařízena exekučním příkazem ze dne 10. 11. 2010, č. j. 424573/10/005942109657, za neplatnou.

Ve vyjádření ze dne 10. 2. 2014, č. j. 3437/14/5000-14503-702154, žalovaný uvádí, že skutečnost, že byl vydražen pouze spoluvlastnický podíl na pozemku, a nikoli práva

plynoucí ze smlouvy o výstavbě, vyplývá z protokolu o průběhu dražby, ve kterém je dle § 200 daňového řádu zaznamenán průběh licitace, učiněné nejvyšší dražební podání a rozhodnutí o příklepu. Předmět dražby byl stejně označen i v dražební vyhlášce.

Smlouva o výstavbě nemohla být vydražena, neboť nebyla postižena daňovou exekucí. Rovněž není součástí příslušenství vydraženého spoluvlastnického podílu na pozemku, protože nemohla přejít na vydražitele.

Žalovaný se dále věnuje popisu institutu – smlouvy o výstavbě. Podle žalovaného skutečnost, že převod spoluvlastnického podílu k pozemku je součástí smlouvy o výstavbě, nelze interpretovat tak, že se jedná o součást věci ve smyslu § 120 občanského zákoníku. Jedná se o 2 samostatné úkony a smlouva o výstavbě má povahu obligačního vztahu. Žalovaný dále podává rozsáhlý výklad ohledně bytového vlastnictví podle zákona o vlastnictví bytů. Shrnuje, že pozemek, respektive spoluvlastnický podíl na něm, není v režimu tohoto zákona samostatným předmětem právních vztahů. Pokud s pozemkem není spojeno vlastnictví jednotky a podílu na společných částech domu, lze podíl na pozemku samostatně převést nebo vydražit. Žalovaný je přesvědčen, že práva ze smlouvy o výstavbě nejsou spojena se spoluvlastnickým podílem na pozemku a že se jedná o samostatná práva, která dosud svědčí daňovému dlužníkovi.

Žalovaný dodává, že tvrzení žalobce, že podíl na pozemku byl podle informace licitátora dražen společně s právy ze smlouvy o výstavbě, nemá oporu ve spise, protože z protokolu o průběhu dražby je zřejmé, že předmětem dražby byl pouze spoluvlastnický podíl na pozemku.

Závěrem žalovaný uvádí, že opravným rozhodnutím dle § 104 daňového řádu správce daně meritorně nerozhoduje. Nemůže jím tak měnit vlastní skutková zjištění nebo jejich provedené právní hodnocení a nahrazovat tímto způsobem řízení o opravných prostředcích. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že rozhodnutím ze dne 27. 9. 2013, č. j. 23702/13/5000-14503-702154, rozhodl o odvolání jednoho ze spoluvlastníků proti rozhodnutí o příklepu. Pokud s tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, mohl podat žalobu. Práva na výstavbu 3 bytových jednotek, jak vyplývá z obsahu smlouvy o výstavbě, byla v roce 1998 oceněna částkou 2 284 000 Kč. Žalobce se proto nemohl domnívat, že vydražil také tato práva.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V doplnění žaloby ze dne 22. 9. 2017 žalobce dodává další odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž je součástí věci vše, co k ní podle povahy náleží fyzicky i funkčně a co nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila (rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 1990, sp. zn. 3 Cz 3/90; ze dne 8. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1105/2003). Podle názoru žalobce smlouvu o výstavbě, respektive práva z ní plynoucí, nelze bez podílu na stavebním pozemku realizovat.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Dne 27. 9. 2017 proběhlo u zdejšího soudu jednání. Žalobce odkázal na svá písemná podání a předložil soudu do spisu další písemné vyjádření. Žalobce zopakoval, že v rámci dražby se ptal na předmět dražby dražitele, který mu potvrdil, že dražena budou i práva ze smlouvy o výstavbě. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že finanční úřad vydal opravné rozhodnutí až po jeden a půl roce, ačkoli podle *analogie iuris* měl na vydání takového rozhodnutí podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jen 30 dní. Žalovaný se z jednání omluvil a nikdo se za něj nedostavil. Žalobce proto navrhl vydání rozsudku pro zmeškání.

Soud nepřistoupil na žalobcův návrh, aby vydal rozsudek pro zmeškání. Ustanovení první a třetí části zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), se v soudním řízení správním použijí dle § 64 s. ř. s. pouze *přiměřeně*. Význam slova *přiměřeně* pro aplikaci právních norem přibližují Legislativní pravidla vlády schválená usnesením vlády ze dne 19. března 1998, č. 188, ve znění pozdějších změn, v čl. 41 odst. 2, kde uvádí, že slovo vyjadřuje volnější vztah mezi ustanovením a vymezenými právními vztahy. Synonymem slova *přiměřeně* je slovo *vhodně*, přičemž užití ustanovení, která se mají aplikovat *přiměřeně*, umožňuje spíše ctít jejich smysl než přesné znění (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2011, č. j. 8 Afs 29/2011-69; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Institut kontumačního rozsudku v § 153b o. s. ř. je spojen v civilním řízení s takovou procesní situací, kdy žalovaný zmešká, byť řádně obeslán, bez důvodné omluvy první jednání, žalobce se k jednání dostaví a navrhne vydání rozsudku pro zmeškání. V takových případech citované ustanovení zakládá právní domněnku, že žalobcova skutková tvrzení jsou nesporná a soud může na základě nich ve věci meritorně rozhodnout. Oproti civilnímu řízení, kdy při absenci obrany žalovaného může být žaloba rozhodujícím podkladem ve věci, v soudním řízení správním tvoří základ předmětu případu v *řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu* (§ 65 a násl. s. ř. s.) na straně žalobce žaloba a na straně žalovaného napadené správní rozhodnutí. Existence správního rozhodnutí a proti němu směřující správní žaloba vytváří ze své povahy spor takové povahy, která vylučuje aplikaci § 153b odst. 1 o. s. ř. Jelikož předmětem sporu je pouze napadené správní rozhodnutí, nepřítomnost žalovaného při jednání není pro soudní řízení správní relevantní při rozhodování ve věci. Jinými slovy, v občanském soudním řízení soud při jednání plní nalézací roli, a bez součinnosti stran se zpravidla nemůže obejít; proto kontumační rozsudek je adekvátní sankcí za obstrukční jednání žalovaného, které brání zjistit v potřebném rozsahu skutkový stav. Oproti tomu ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud plní roli přezkumnou, k čemuž je stěžejní vedle žaloby obsah správního spisu a z něj zejména obsah napadeného rozhodnutí, a navzdory neúčasti kterékoli ze stran na jednání soud zpravidla může učinit dostatečně podložené rozhodnutí. Nadto i v případě, že by bylo možno institut rozsudku pro zmeškání ve správním soudnictví užít, žalovaná strana svou neúčast na jednání řádně omluvila.

Žaloba není důvodná.

Ze správních spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

Exekuční příkaz na prodej nemovitostí vydaný Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 10. 11. 2010, č. j. 424573/10/005942109657, vymezuje za předmět výkonu exekuce nemovitost:

Okres: Hlavní město Praha

Obec: Praha

Kat. území: Krč

LV x

Vlastnický podíl 2852/11507

Parcela KN x, zastavěná plocha a nádvoří, budov na LV x

(dále též „předmět dražby“)

Stejným způsobem je předmět dražby vymezen v rozhodnutí o ustanovení znalce ze dne 20. 6. 2011, č. j. 387674/11/005942109649, kterým byl stanoven znalec k jeho ocenění.

Předmětem znaleckého posudku ze dne 18. 7. 2011, č. 2356/2011, je podíl na pozemku parcelního č. x, zastavěná plocha a nádvoří, včetně součástí a příslušenství, v obci Praha, katastrální území Krč. V bodě 6 je shrnut celkový popis nemovitosti. Za předmět dražby je vymezen toliko spoluvlastnický podíl na uvedené nemovitosti. Dále je v posudku uvedeno, že v souvislosti s oceňovaným pozemkem na listu vlastnictví nejsou zapsána žádná věcná břemena. V závěru posudku je stanovena obvyklá cena 278 870 Kč pouze ve vztahu k podílu ve výši 2852/11507 na pozemku parcelního č. x.

Ve spise je založen výpis z katastru nemovitostí ze dne 1. 7. 2011, obec Praha, katastrální území Krč, list vlastnictví x. Na listu vlastnictví je zapsána pozemek parcelního č. x, výměra 259 m², zastavěná plocha a nádvoří. Výpis obsahuje mimo jiné v sekci E *Nabývací tituly a jiné podklady zápisu* informaci o existenci smlouvy o výstavbě V10 11858/1998.

Rozhodnutí o výsledné ceně nemovitosti Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 17. 8. 2011, č. j. 496538/11/005942109649, stanovuje výslednou cenu předmětu dražby ve výši 278 870 Kč. Cena jednotlivých práv s nemovitostí spojených je oceněna částkou 0 Kč. Závady, které prodejem v dražbě nezaniknou, jsou oceněny částkou 0 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí je zjevné, že cena jednotlivých práv nebo závad nebyla stanovena, protože nebyly zjištěny skutečnosti, které by byly předmětem tohoto ocenění spojené s předmětem dražby.

Dražební vyhláška Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 10. 10. 2011, č. j. 549976/11/005942109649, stanovuje předmět dražby v souladu s výše uvedeným vymezením nemovitosti. Ve vyhlášce je uvedeno, že s předmětem dražby nejsou spojena žádná práva nebo závady.

V závěrečném protokolu o uskutečněné dražbě ze dne 16. 11. 2011, č. j. 666664/11/005942109649, je označen předmět dražby. Jeho vyvolávací cena byla 185 913 Kč, přičemž za stejnou cenu byl vydražen.

Rozhodnutí ze dne 21. 11. 2011, č. j. 666895/11/005942109649, o příklepu v dražbě nemovitostí obsahuje výrok, že „*shora uvedenému vydražiteli se uděluje příklep k vydražené nemovitosti, včetně příslušenství, zapsané na LV č. x podíl 2852/11507 včetně práv daných ve smlouvě o výstavbě V1O 11858/1998, parcela KN x– zastavěná plocha a nádvoří, budova na LV x, okres Hlavní město Praha, obec Praha, kat. území Krč*“. Rozhodnutí neobsahuje detailnější odůvodnění vyjma sdělení, že dne 16. 11. 2011 proběhla dražba.

Předmětem sporu je posouzení, zda opravné rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu s § 104 odst. 1 daňového řádu, tedy zda sloužila toliko k opravě zjevných nesprávností.

Podle § 104 odst. 1 daňového řádu „[s]právce daně opraví zřejmé chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti ve vyhotovení rozhodnutí opravným rozhodnutím“.

Otázku zjevné nesprávnosti vyložil podrobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), v němž uvedl, že „[z]a zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveny, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí“. Zdejší soud proto konstatuje, že zjevná nesprávnost je dána při současné (kumulativní) existenci 2 okolností:

1. k chybě došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno nebo vyhotoveny;
2. chyba je každému zřejmá, a to zejména na základě porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním nebo z jiných souvislostí.

Uvedené základní podmínky rozvádí i další judikatura, která sice byla vydána v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ale je s ohledem na shodnost institutu opravy zjevných nesprávností použitelná i nyní. Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, k § 56 zákona o správě daní a poplatků uvedl, že „[z] textu tohoto ustanovení je patrné, že je lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě byla stanovena povinnost k úhradě celního dluhu. [...] Není však možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil (v tomto případě zásadně) obsah rozhodnutí. Takový postup zakládá důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušného celního orgánu, nasvědčuje libovůli jeho rozhodování a je jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty, jenž je imanentní pojmu ‚právního státu‘ (čl. 1 odst. 1 Ústavy)“. V návaznosti na tento nálezh dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 42/2007-142, k závěru, že „[...] oprava zřejmých omylů a nesprávností ve smyslu ustanovení § 56 zákona o správě daní a poplatků umožňuje jen odstraňování chyb,

kterých se dopustil správce daně ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Daňový subjekt se však touto cestou nemůže domáhat revize vlastní hmotněprávní povinnosti“.

Zdejší soud předně konstatuje, že předmětem soudního přezkumu je výlučně otázka, zda rozhodnutí o příklepu bylo opraveno opravným rozhodnutím ve smyslu § 104 odst. 1 daňového řádu pro existenci zřejmých nesprávností (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006-123, č. 1177/2007 Sb. NSS; ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008-56). Předmětem přezkumu naopak nejsou skutečnosti, zda finanční úřad správně vymezil předmět dražby, co předmět dražby zahrnoval a zda dražba podílu na nemovitosti zahrnovala i součásti a příslušenství nemovitosti. Tyto skutečnosti by bylo možné posoudit toliko tehdy, pokud by bylo opravnými prostředky a následně žalobou napadeno samotné rozhodnutí o příklepu. Soud proto musel odmítnout věcnou argumentaci žalobce i žalovaného, zda předmětná smlouva o výstavbě měla nebo neměla být součástí předmětu dražby. Rovněž není relevantní odkazovaná judikatura, která vykládá vztah věci k jejím součástem a příslušenství.

Soud dále uvádí, že dle § 199 odst. 4 věty třetí daňového řádu se rozhodnutí o příklepu neodůvodňuje, pročť soud nemohl posoudit postup dle § 104 odst. 1 téhož zákona ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí o příklepu, ale musel posoudit změnu výroku v kontextu jiných okolností.

Soud v posuzovaném případě považuje za rozhodné, že předmětem veškerých úkonů finančního úřadu ve věci předmětné dražby byl toliko spoluvlastnický podíl na uvedené nemovitosti, nikoli smlouva o výstavbě, o které byla zmínka pouze ve výpisu z katastru nemovitostí. Soud poukazuje na skutečnost, že exekuce byla zahájena toliko ve vztahu k podílu na nemovitosti. Rovněž i zadání znaleckého posudku, znalecký posudek a rozhodnutí o stanovení vyvolávací ceny vycházely z prostého ocenění podílu na nemovitosti, aniž by v to byla zahrnuta jiná práva na podílu váznoucí.

Klíčovou okolností je potom obsah dražební vyhlášky, kterou se dražba nařizuje (§ 195 odst. 1 daňového řádu) a jež obsahuje označení a popis předmětu dražby (§ 195 odst. 2 písm. c) daňového řádu], včetně souvisejících práv a závad (§ 195 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Předmětem dražby byl podíl na nemovitosti, se kterým dražební vyhláška nespojovala žádná práva nebo závady. V souladu s dražební vyhláškou byl i závěrečný protokol o uskutečněné dražbě (§ 200 odst. 1 daňového řádu), ve kterém se zaznamenalo vyhlášené rozhodnutí o příklepu a z něhož je patrné, že předmětem dražby byl opět jen podíl na nemovitosti.

Soud dodává, že rozhodnutí o příklepu je vydáno již samotným příklepem (§ 199 odst. 3 daňového řádu). Jeho obsah se dále zaznamenává do protokolu o průběhu dražby (§ 200 odst. 1 daňového řádu) a vtěluje se do písemné verze rozhodnutí o příklepu (§ 222 odst. 4 daňového řádu), které již jen deklaruje skutečnost, že vydražitel nabyl předmět dražby.

Soud nepochybuje o tom, že při vyhotovení rozhodnutí o příklepu muselo dojít k chybě při přepisu dat z výpisu z katastru nemovitostí do písemného vyhotovení rozhodnutí o příklepu. Všechny listiny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti dokládají, že po

celou dobu exekuce byl za předmět dražby považován pouze podíl na nemovitosti. V rámci dražby byl žalobcem dražen a vydražen jen podíl na nemovitosti, což bylo deklarováno ústně vyhlášeným rozhodnutím o příklepu, které zaznamenává protokol o dražbě. Pokud v písemné verzi rozhodnutí o příklepu – v deklaratorním rozhodnutí o tom, že žalobce vydražil předmět dražby – došlo k chybě při specifikaci předmětu dražby, její oprava nemohla mít vliv na obsah rozhodnutí. Rozhodný byl totiž předmět dražby (obsah rozhodnutí), jak byl definován v dražební vyhlášce a ústně vyhlášeném rozhodnutí o příklepu, jehož obsah je shrnut v závěrečném protokolu o uskutečněné dražbě.

Soud proto uzavírá, že k chybě muselo dojít selháním při přepisu předmětu dražby do výroku písemného vyhotovení rozhodnutí o příklepu; zjevnost chyby je patrná z listin založených ve správním spisu. Proto se jednalo jen o zřejmou nesprávnost, kterou bylo možné odstranit postupem dle § 104 odst. 1 daňového řádu. Soud dále uvádí, že finanční úřad toliko opravil ve výroku předmět dražby, neměnil ale číslo listů vlastnictví, ani nedoplňoval výši podílu na nemovitosti. Ani tyto námitky žalobce proto nejsou důvodné.

Soud rozumí možnému ekonomickému zájmu žalobce. Podle sdělení žalovaného mají práva založená smlouvou o výstavbě hodnotu 2 284 000 Kč, zatímco žalobce vydražil podíl na nemovitosti za vyvolávací cenu 185 913 Kč. Pokud by byla práva plynoucí ze smlouvy o výstavbě výslovně předmětem dražby, jednalo by se o velmi výhodný obchod. Žalobce ale nemohl být v dobré víře, minimálně po formální stránce průběhu dražby, že předmětem dražby byla i práva ze smlouvy o výstavbě. Na všech listinách vydaných finančním úřadem, mimo písemné rozhodnutí o příklepu, je totiž za předmět dražby označen jen podíl na nemovitosti. Soud nepochybuje o tom, že žalobci byl znám předmět dražby tak, jak byl vymezen, ve chvíli, kdy činil dražební podání. S předmětem podnikání *pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, bez poskytování jiných, než základních služeb spojených s pronájemem* a základním kapitálem v době realizace dražby přes 160 000 000 Kč je žalobce podle obchodního rejstříku profesionálním podnikatelem v oblasti obchodu s nemovitostmi. Minimálně z dražební vyhlášky, se kterou byl žalobce jistě seznámen, muselo být žalobci známo, že předmětem dražby byl toliko podíl na nemovitosti, který výslovně nezahrnoval žádná další práva nebo závady. Proto pokud byl v písemném vyhotovení rozhodnutí o příklepu chybou rozšířen předmět dražby, žalobci muselo být po jeho obdržení hned jasné, že „získal více“, než co bylo deklarovaným předmětem dražby.

Soud opakuje, že předmětem nyní projednávaného sporu nemůže být věcné posouzení obsahu předmětu dražby, tedy zda s podílem na nemovitosti byla spojena další práva a součásti nebo příslušenství nemovitosti. Aniž by se soud rozsahem předmětu dražby zabýval, uvádí, že jestliže by došlo k přechodu nějakých práv na žalobce ze zákona, nemusela by být tato práva specifikována v rozhodnutí o příklepu – právním titulem pro nabytí těchto práv by byl samotný zákon. Nelze se ale ztotožnit s žalobcem v závěru, že práva, která jsou spojena s předmětem dražby, nemusí být nikterak vymezena. Dražební vyhláška by měla tyto informace dle § 195 odst. 3 písm. c) daňového řádu obsahovat.

Pokud žalobce uvádí, že mu dražebník sdělil, že předmětem dražby jsou i práva ze smlouvy o výstavbě, uvedené tvrzení není ničím podloženo. Naopak, soud vycházel z protokolu o uskutečněné dražbě, který byl vyhotoven v den realizace dražby a jenž do předmětu dražby smlouvu o výstavbě nezahrnuje. Nadto soud konstatuje, že licitátor

ani daňový exekutor neměli možnost na místě změnit nebo rozšířit předmět dražby, který byl již stanoven dražební vyhláškou [§ 195 odst. 2 písm. c) daňového řádu]. Jelikož soud považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný, výslech dražebníka by byl nadbytečný a po cca 6 letech od realizace dražby by ani nemohl s pravděpodobností blížící se jistotě poskytnout další skutková zjištění nad rámec protokolu o uskutečněné dražbě a dalších listinných podkladů.

Závěrem žalobce považuje za nepřípustný zásah do svých práv, pokud po uplynutí zákonné lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o příklepu vydal finanční úřad opravné rozhodnutí, kterým zcela změnil předmět dražby. Žalobce tento postup považuje za zásah do svého legitimního očekávání, že vydražil podíl na nemovitosti včetně práv ze smlouvy o výstavbě. Žalobci rovněž nebylo umožněno se bránit proti rozhodnutí o příklepu.

Soud již výše podrobně osvětlil, proč žalobce nemohl legitimně očekávat, že předmět dražby zahrnoval i smlouvu o výstavbě. Ze všech listin a úkonů finančního úřadu vyplývá, že předmětem dražby byl pouze podíl na nemovitosti. Žalobce v rámci dražby vystupoval jako profesionál na poli podnikání s nemovitostmi. Soudu proto nepřipadne reálný závěr, že žalobce pojal dobrou víru ve správnost písemného vyhotovení rozhodnutí o příklepu, ačkoli musel od začátku znát parametry předmětu dražby. Institut opravy zřejmých nesprávností v § 104 odst. 1 daňového řádu se ze své povahy vztahuje pouze na případy, kdy opravou chyb nemůže dojít ke změně hmotněprávních práv a povinností adresáta rozhodnutí. Jelikož soud shledal, že se o opravu zřejmých nesprávností jednalo, nemohl být žalobce dotčen na svých právech.

Ohledně žalobcových argumentů v podání ze dne 26. 9. 2017, které žalobce předal soudu během jednání, soud dospěl k závěru, že jelikož napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 9. 2013, mohl žalobce ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. formulovat nové žalobní body (rozšířit žalobu) pouze ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, tedy do 26. 11. 2013. Soud proto nemohl k novým žalobním bodům přihlédnout, zejména se nemohl zabývat námitkou, že finanční úřad nedodržel lhůty pro vydání opravného rozhodnutí. Zohlednění žalobního bodu po nastolení zákonné koncentrace, ke kterému nemusí krajský soud přihlédnout z moci úřední, je totiž vážnou procesní vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69).

Jen na okraj soud dodává, že i se kdyby ovšem jednalo o včasné rozšíření žaloby, její nedůvodnost by nezvrátilo. Pro aplikaci § 104 odst. 1 daňového řádu není právně relevantní skutečností konkrétní důvod, proč došlo k pochybení. Relevantní je pouze závěr, že k pochybení muselo dojít v důsledku selhání v duševní či mechanické činnosti, což soud v nyní posuzovaném případě dovodil z jednotlivých listinných důkazů – viz výše. Soud dále neshledává žádný důvod, proč by objektivní lhůta pro vydání opravného rozhodnutí nebylo možné určit dle § 104 odst. 2 věty první. *Opravu zřejmých nesprávností v rozhodnutí o stanovení daně lze provést, jen pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně.* Rozhodnutí o příklepu s daňovou povinností bezprostředně nesouvisí, proto se uvedená lhůta na ně ze své povahy nemůže vztahovat. Ostatně situace, kdy pro vydání opravného

rozhodnutí nejsou stanoveny lhůty, není v právním řádu vůbec výjimečná, naopak je zcela běžná – srov. např. § 70 správního řádu, § 164 o. s. ř. či § 54 odst. 4 s. ř. s.

Soud souhlasí s žalobcem, že by dle § 7 odst. 1 daňového řádu měly orgány finanční správy postupovat bezodkladně, že interní pokyny orgánů finanční správy mohou být v otázce stanovení lhůt pro vydávání rozhodnutí základem pro ustálenou správní praxi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. 605/2005 Sb. NSS) a že k opravě zjevné nesprávnosti mohlo dojít co nejdříve. V případě opravy zjevných nesprávností však není rozhodným okamžikem právní moc rozhodnutí, které je později předmětem opravy, ale okamžik zjištění zjevných nesprávností. Otázkou zásahu do žalobcových práv nabytých v dobré víře se soud vypořádal podrobně již výše.

Pokud žalobce vytváří složitou konstrukci, že správce daně byl na základě *analogie iuris* vázán lhůtami, které stanovuje správní řád, soud uvádí, že analogie by měla význam jen v takovém případě, pokud by daňový řád neposkytoval žádnou odpověď na otázku, do kdy je možné opravit zřejmé nesprávnosti rozhodnutí. Nadto lhůty dle § 71 správního řádu jsou toliko lhůtami pořádkovými. Ohledně odkazu na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 738/2000, zdejší soud nakonec konstatuje, že daný judikát se týká placení soudních poplatků ve správním soudnictví; na danou věc proto nedopadá.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve vztahu k alternativnímu návrhu žalobce, aby soud prohlásil realizovanou dražbu za neplatnou, soud uvádí, že pravomoc správních soudů je limitována zákonem (§ 2 s. ř. s.). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může správní soud s ohledem na věcné posouzení toho kterého případu prohlásit určité rozhodnutí nicotným (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), rozhodnutí zrušit (§ 76 odst. 1 a § 78 odst. 1 s. ř. s.), moderovat na základě návrhu v oblasti správního trestání uloženou sankci (§ 78 odst. 2), nebo žalobu zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud nemá pravomoc rozhodnout o žalobcově alternativním návrhu. Nadto, přezkum zákonnosti dražby – rozhodnutí o příklepu, jak již bylo vysvětleno, jde zcela mimo předmět tohoto řízení. S ohledem na hospodárnost procesního postupu vypořádal soud žalobcův alternativní návrh tímto způsobem, aniž by žalobce zbytečně zatěžoval postupem k úpravě žalobního návrhu výrok rozsudku dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim nebyla uložena soudem žádná povinnost a soud ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.